Kuningas ei lausunud selle peale muistu ega walget
wõtt laskis päri lõngu wajudes.

Pääle selle oli kuningal üks ilus härg. Nüüd hakkas
kuningas jällle merele minema; jõudis enne õhtu, siis noorep
jumalolg ja ütles: „ Kaidke nüüd härg ilusasti !"

Noene laskis nad härja õrus koppa.

Tuli kuningas tagasi, kerdtas enne õhtu, siis noorep ja küsis
„ Mis nüüd armas härg-keb ?"

„ Armas õhtu koppis härja õrus !" wastas noorepäälle.

Nad selle peale ei lausunud kuningas midagi.

Wähe ajal oli kuningal ahjukoolsel laps sündinud.
Kuningas läks kord jälle merele, jõudis enne õhtu, siis noor
jumbalolg ja ütles: „ Kaidke nüüd laps ilusasti, et te teolde
nad õrus ei kaput !"

Sama noene oli ahjukoi wihane, et kuningas ise
oma õhtu enam armastab nii teolda, ehk nad wäljuba käsi
sünnud. Sama peale on meeretanud ja laskis nad paja õrus
koppa.

Kroostka wõtne aastat pärast tuli kuningas tagasi, ke
retas enne õhtu, siis noorep ja küsis: „ Mis nüüd armas paeg
keb ?"

„ Õks su armas õhtu kapnud sis armsat paja õrus !" wastas
noene. Nad mind ei ütelnud kuningas midagi; laskis kat
sest kõllat ette panna, ja kirves kõllat pähjast peitsa ja krepi
ette ajades. Nüüd wõtsis tal õhtu kätsida, istus ise wa
ja jäätis mettsa. Siin wõttis tal kõllast kirves, käskis äel
kõsel kannu peale panna ja wajus nad kännarmoorida

sandist ahjast matka ja ütles: „ Aline nüüd rahus ka tahad
ja et ka enam kunagi nii silma ei pea tulema !"

Ometu kuningas tükar lõuks mõtlest ära
ja ja jõudis wõimatu ühe aastaajast juurde. Siis jõi ta
seima ja hakkas palama:

„ Oh Jumal, oh Jumal ! Peaks see plaam ometi matha
longema, et ma oleks siise wõtsin sandat !"

Silmapilk longes plaam matha. Kuningas tükar lõuks
ahjukoi ja detus äunapuu alla. Sun pääl kasvas ilusat
punased äunad, aga ei ometu ei sadanud neid kedagi kätte,
sest et tal käsi ei olnud, mägi äunu alasa sadanud suhu pista.
Wõmati hakkas ta hädaldt palama:

„ Oh Jumal ! Peaks need äunad mulle ometi suhu kuu-
kuma et ma neid siis wõtsin, sest nälg tapab mu ju ära !"

Kohe hakkas äunu kuningas tükrele suhu kukkuma.
Tal sai kõhu täis ja lõuks ahjukoi wälja, mis pääle plaam ja-
ahjukoi ülesse kõrgus ja nii, nagu enneqi, terwelt seima jäi.

See äunaaed oli ühe teise kuningas ema. Sel kuningal
oli kolm paega. Kuningas ja lõuks pääle selle aeda, kui ku-
ningas tükar ära oli läinud ja nägi et äunu puu alla
on wäheneuss jõõnud ja küsis wanema paja käest, kasse
päewal aias wahti pidas, kes neid alla waraskanud. Wanem
paeg aga ei näinud sugugi kui kuningas tükar aias käi,
nii pääle kui sis ka midagi ei teadnud wastata.

Kuningas nõudis seda lugu omaehetele, mis pääle
ka kuninspaeg ütles:

„ Tõepoolt ööse kahan mina walwama minna ja äuna